

En ung Moder.

— af —

Emilie Richebourg.

Oversat fra Franst af M. . . y.

Anden Del.

Hjerten rammer De svage.

(Fortset.)

„Lille Mo'r, lille Mo'r," udbød han, „det er Fader!" Og inden Hr. Palmers kunde saa sagt et Ord, saa gik Henriks A. me.

Da Faderen derefter vendte sig om mod Marceline, hilste denne roligt og værdig.

„Frosten," begyndte Hr. Palmers. Men Henrik afbrød ham og sagde: „Fader, tys lille Mo'r, og tys du Fader," sagde han til Marceline.

Han trak Faderen hen til den unge Pige, der stod forvirret og rødmeende, men med et moderligt Smil om Læberne.

Hr. Palmers opfyldte ikke sin Søns Forlangende; han nøjedes med at rulle den unge Pige Haanden og sige i en rolig Tone:

„Jeg kan takke Dem for, at min Søn lever. Tak, Frosten."

XI.

Hr. Palmers.

Hr. Vilhelm Palmers var en Mand paa fyrretypen; han havde en høj temmelig mager Statur, ubragede Ansigtstræk og et roligt, koldt Udtryk. Han var meget mørk og havde sorte Øjne med et skarpt gjenstrående Blik. Haaret var tæt afklippet, og han bar engelsk Kindskæg.

Hans Øjne var maaske noget strengt og stift, men meget nobelt.

Han var meget energisk, og bag det tilsyneladende saa Kolde Øjne skjulte sig et Menneske med et varmt Hjerte.

Man maatte kende ham for at kunne værdsætte ham efter Fortjeneste.

Han kendte kun en Lidenskab: Kærligheden til Sønnen.

Han var rig nok til at kunne trække sig tilbage fra Forretningstilværelsen; men han vilde arbejde endnu mere for Henriks Studium, til han vilde han tjene en stor Formue.

Marcelines Naturlighed og Ynde havde været ham endnu mere påfaldende end hendes Skønhed, og han lærte snart at kende hendes æble Rindelse. Han beundrede hende mere som Sønnens Skønsøgel end som Kvinde.

Den unge Pige søgte sig ubeslægtet over den varme Taktsigelse, som han rettede til hende; hun var bange for at synes paatrængende og vilde derfor stor Tilbageholdenhed.

I Begyndelsen fandt Hr. Palmers Marcelines Bæsen aldeles naturligt, men efterhaanden søgte han mere og mere at faa Bugt med hendes Tilbageholdenhed og Beskedenhed, som han fandt altså overdreven.

Henrik var ganske den samme som før; han var nu ikke saa meget sammen med Marceline, men han modtog hende altid med Jubel og Kjærlighed, naar de havde været adskilte i nogle Timer.

Naar han var sammen med sin Fader talte han usladderlig om hende, om hendes Godhed og Kjærlighed og om de lange Nætter, i hvilke hun havde vaaget ved hans Sygeseng.

„Na, Fader," udbød han, „du ved ikke, hvor jeg elsker hende! Du kan heller aldrig holde nok af hende."

Undertiden blev Hr. Palmers næsten forstrækket over Barnets Kjærlighed til Lægerinden.

„Ved De," sagde han en Dag til Marceline, „at det ender med, at jeg bliver skinnig paa Dem? Henrik holder mere af Dem end af mig."

„Na nej, tro ikke det. Det kjære Barn har vænnet sig til mig; han ved, at jeg holder uendelig meget af ham, og han gjengjælder min Kjærlighed. Men sin Fader elsker han dog over alt i Verden."

„Jeg ved nok, kjære Frosten, hvorledes De taler til ham om hans Fader, og jeg maa være Dem taknemmelig, ikke blot fordi De iretteser hans Liv, men fordi De saa smukt leber Udvekslingen af hans Hjerte og hans Øjner."

„Da Deres Søn var syg, gjorde jeg kun min Vigt ved at pleje ham; nu søger jeg at rogte mit Hoved som hans Lægerinde."

„Ja, Frosten, De er god mod ham i enhver Henseende; De har været som en sand Moder imod ham. Jeg forstaaar saa godt min Søns Kjærlighed til Dem, og De maa ikke tro, at jeg mente det alvorligt med min Skinnig."

Marceline svarede smilende: „Jugen kan udfylde Faderens Plads i et Barns Hjerte." „Undtagen Moderen," svarede Hr. Palmers hurtig. Marceline fulkede.

„Hvad saa der ikke i dette Suk! Hele hendes Fortid. Hun blev pludselig oversvømmet af Sorgmodighed."

Hr. Palmers lagde Marthe dertil og sagde blidt:

„Tilgiv mig, Frosten, mod min Vilje har jeg valet sørgelige Minder hos Dem. Jeg glemte, at De er forældreløs."

„To Lærere fulkede i den unge Piges Øjne."

„Hvor jeg dog har baaret mig fejlet ad," tænkte Hr. Palmers.

Stemningen begyndte at blive noget trykkende; men heldigvis kom Henrik i det samme ind i Stuen.

„Henrik," sagde Hr. Palmers, „kan du komme hen og trøste din lille Moder."

Barnet løb hen til den unge Pige, satte sig paa hendes Knæ og kyssede hende kjærlig.

„Lille Mo'r," sagde han, du græder," hvorfor er du saa bedrøvet?"

„Det er mig, som mod min Vilje har gjort hende bedrøvet," sagde hans Fader.

„Du, Fader, du har gjort min lille Moder ondt! Saa holder du jo ikke mere af mig."

„Jo, det gjør jeg, min Dreng."

„De, der holder af mig, gjør ikke min lille Moder fortvædet," svarede Henrik alvorlig.

„Jeg har jo sagt dig, at jeg ikke kunde gjøre derfor."

„Saa bed om Forlæbelse, Fader."

„Kjære Barn," sagde Marceline, „din Fader kan ikke gjøre for, at jeg græder. Men selv om han havde gjort mig bedrøvet, saa tilkom det ikke ham at bede sin Søns Lægerinde om Forlæbelse."

„Du er ikke min Lægerinde, du er min lille Moder. Man kan stifte Lægerinde, og naar jeg bliver større, skal jeg ingen Lægerinde have. Men du skal aldrig forlade mig. Stal hun vel nogen Sunde forlade mig, Fader?"

Hr. Palmers havde endnu ikke talt med Marceline og Henrik om sin Afreise. Han greb derfor nu Lejligheden og sagde:

„Men vi maa snart rejse fra Paris, Henrik."

„Til New York?"

„Ja."

„Godt, Fader, saa rejser vi alle tre."

„Men Frosten Langrolle kan ikke tage med os til Amerika."

Barnet blegne og tav.

Marcelines Hjerte snørede sig sammen. Hun havde nok en stund tænkt sig Muligheden af Afskillelse, men hun havde ikke døet ved denne Tanke.

„Er det sandt," spurgte Henrik sagte og tog Marceline om Livet, „er det sandt, at du ikke kan tage med os til Amerika?"

Marceline vidste ikke, hvad hun skulde svare. Hun trykkede sin Hænde til sit Hjerte og brast i Graad.

„Fader, Fader," udbød Henrik ligeledes grædende, „hun maa rejse med os!"

Han tog Hr. Palmers om Halsen og vebblev:

„Alle sandt, Fader, du giver jo nok Tillæbelse til, at hun maa rejse med os."

Marceline kunde ikke længere beherske sin Sindsbælgelse. Hun rejste sig og vilde gaa.

Men Henrik standse hende inden hun naaede Døren; han greb hendes Hænder, klyngede sig til hende og sagde:

„Gaa ikke, lille Mo'r, gaa ikke!"

Pludselig fik han et voldsomt nervøst Anfald, der i høj Grad forstærkede Faderen og Lægerinden. Han blev bragt til Sengs, og der gik Bud efter Lægen.

Det var Doktor Tarade.

„Deres Søn har en overordentlig sølsom Natur," sagde han til Hr. Palmers, efter at have hørt, hvad der var sket.

„Den alvorlige Sygdom, som han har gjenemgaaet, har i høj Grad rystet hans Nervesystem. Han maa ikke løse for meget eller udsættes for Sindsbælgelse; derimod maa han plejes godt og være meget i frisk Luft."

„Han skal ikke blive overanstrengt i nogen Retning. Der er vel ingen Grund til Frygt, Hr. Doktor?"

„Paa ingen Maade; men lignende Anfald som det, han nylig har haft, maa ikke gjentage sig."

„De gjør mig ganske bange!"

„Det var ikke Meningen; man undgaar Følgerne og Virkningerne ved ikke at fremtænde Grundene. Deres Søn kan ikke taale Sindsbælgelse og Sorg. Han trænger til Bevægelse og Gymnastik for at faa sine legemlige Kræfter udbillede."

„Tak, Hr. Doktor, Deres Bink skal blive efterfulgt." I tre Dage var Henrik i en ophidset Tilstand, der gjorde Faderen angstelig, skjønt Doktor Tarade havde beroliget ham.

Marceline var bestandig hos ham og gjorde alt for at berolige ham.

Hr. Palmers var ofte tavst og takfuld. Dette rørende Syn af en ung Pige paa nitten Aar, der var som en Moder for en Dreng, med hvem han aldeles ikke var beslagtet, og som hun kun havde kendt i nogle Maaneder, rørte Amerikaneren dybt.

Dg han sagde til sig selv, maaske ikke uden en Smule Bitterhed, at denne unge Pige indtog en stor Plads i hans Søns Hjerte. Men han var allsø retferdig til ikke at erkende, at hun i fuldt Maal fortjente Barnets Kjærlighed.

Var det ikke Synd at afbryde et saadant Forhold?

Dette Spørgsmaal rettede Hr. Palmers til sig selv. Dg han spurgte ligeledes sig selv, om han ikke udsatte sin Søn for Spisfore ved at stille ham fra Marceline.

Nej, det var umuligt at stille dem ad.

Da Hr. Palmers var kommen til denne Overbevisning, tog han en alvorlig Beslutning.

Nogle Dage senere vaagne Henrik en Morgenstund, smilende og glad efter en rolig Nat. Det første Ansigt, som han saa bøjede over sig, var Marcelines.

„Na, er det dig!" udbød han.

Han slog Armene om hendes Hals og vebblev:

„Lille Mo'r, jeg har haft saadan en søg Drøm."

„Det maa du glemme, kjære Henrik."

„Jeg drømte, du vilde forlade mig."

„Nej, nej, vær kun rolig, jeg skal ikke forlade dig."

„Ja, ikke sandt, du bliver hos mig."

Marceline ringede.

„Vil De være saa god," sagde hun til den indtrædende Pige, „at sige til Hr. Palmers, at hans Søn har det godt." Amerikaneren, der endnu laa i sin Seng thi det næppe blevet lyst endnu, klædte sig hurtigt paa og gik ind til Sønnen.

Ibet han rakte Marceline Haanden samtidig med, at han kyssede Henrik, sagde han:

„Jeg ser nu, Frosten, at det slet ikke kan gaa an, at De forlader Henrik."

Barnet omfavnede sin Fader og udbød:

„Na, hvor du er god, Fader; jeg holder saa meget af dig!"

„Er du saa glad?"

„Na, ja."

„Frosten," vebblev Hr. Palmers med en alvorlig Blidhed, der var den unge Pige påfaldende, „vi skal i Dag tale alvorlig sammen; men foreløbig maa De hvile Dem, det trænger De i høj Grad til, efter at De nu i flere Nætter næppe har faaet Søvn i Øjnene. De maa ikke gaa hen og bløve sig, for vi har ingen anden Marceline til at pleje Dem."

Den unge Pige forlod Stuen. Men skjønt hun virkelig var meget træt, saaldt hun ikke straks i Søvn. Hun tænkte paa Hr. Palmers Ord:

„Vi skal i Dag tale alvorlig sammen."

Hvad kunde Hr. Palmers have at sige Marceline? Havde han besluttet at lade sin Søn blive i Paris, eller vilde han foreslaa hende at rejse med til Amerika?"

Hun vilde foretrække at blive i Paris; men naar det var nødvendigt, vilde hun rejse. Efter at den Omhu, som hun havde ødslet paa Henrik og al den Uro og Bekymring, som hun for hans Skyld havde gjenemgaaet, havde der blandet sig lidt Egensjællighed og Stingsyge i hendes Kjærlighed til ham, og hun søgte det som en Umulighed at skilles fra ham.

Ja, hun vilde gjerne rejse. Intet Vaand knyttede hende til Frankrig, hvor hun havde kun altså sørgelige Minder. Hun vilde gjerne langt bort til Steder, hvor intet kaldte Fortiden tilbage i hendes Erindring.

„Naar Henrik ikke mere trænger til mig," tænkte hun, „saa kan jeg blive der i Huset som Husjomfru eller lignende og se det kjære Barn udbille sig til Mand."

Med disse Tanker slumrede hun ind.

Hun havde en besynderlig Drøm, som hun kunde huske, da hun vaagne.

Henrik var ikke længere en Dreng, men en ganske lille Pige, som hun kaldte Leonia Albertine og vuggede paa sine Arme.

Efter Frokosten, som Henrik deltog i, sidende mellem Marceline og Fru Chaumontel, erklærede denne, at hun vilde spore en Tur med Henrik i det smukke Vejr.

Denne Tur var om Morgenen bleven aftalt mellem Hr. Palmers og Fru Chaumontel.

Da Hr. Palmers var bleven ene med Marceline — Hr. Chaumontel var vendt tilbage til sin Forretning — bød han hende høflig Armen, fulgte hende ind i Dagligstuen, bad hende tage Plads og satte sig selv lige over for hende.

Denne udsøgte Høflighed forbausede Marceline lidt.

Hr. Palmers havde altid været venlig og forekommende mod hende, men dette paa en Gang venkabelige og ærbøigede Bæsen var noget nyt hos ham.

Amerikaneren sad et Øjeblik tavst, derpaa sagde han i en alvorlig og blid Tone:

„Frosten, jeg behøver ikke at forstke Dem om min Taknemmelighed for alt, hvad De har gjort for min Søn og mig. De ved, at jeg staa i et dyb Taknemmelighedsgjæld til Dem, ikke sandt?"

„Jeg ved," svarede hun, „at aldrig er en Pige i min Stilling bleven bedre behandlet end jeg, og jeg skylder Dem meget Tak derfor; men jeg søler mig fuldt belønnet for mit Arbejde med den Kjærlighed, som vort . . . ubstyd, jeg mener Deres kjære Barn udbiler mod mig."

„Sig kun vort Barn, Frosten, for det er han, idet han deler sin Kjærlighed lige mellem Dem og mig."

Den unge Pige svarede ikke.

Doktor Tarade har sagt mig, og jeg søler, at han har Ret, at jeg ikke bør tænke paa at stille Dem fra Henrik."

„De gjør mig meget lykkelig, for jeg maa tilstaa, at det vilde have voldt mig dyb Smerte."

„Jeg maa tilstaa, Frosten, at jeg i dette Stykke har været meget egenkjærlig, for jeg tænkte mere paa min Søn end paa Dem."

„Den Høflighed er meget naturlig, og jeg forstaaar den saare godt, den kan ingen bebrejde Dem."

„Jeg har altsaa bestemt, rigtignok uden at spørge Dem derom, at De skal rejse med os til Amerika."

„Jeg er villig til at følge med."

„Paa hvilke Betingelser, Frosten?"

„Paa de Betingelser, De fastsætter."

„Nu vel, det er meget simpelt, paa den Betingelse, at De skal være Henriks Moder."

„Ja, ligesom her, hans lille Moder."

„Na, ja, af Hjertet vil jeg elske ham som en Moder."

Hr. Palmers rystede paa Hovedet; derefter rejste han sig, bukkede for den forbausede Marceline og sagde:

„Frosten Langrolle, jeg er fyrretypen Aar gammel, jeg ejer tre Millioner; det er Begyndelsen til den Formue, som jeg vil samle til min Søn; jeg tror, at jeg er hæderlig og brav, og at jeg kan gjøre en Rone lykkelig. Jeg har den Uro at anholde om Deres Haand."

Marceline sprang op, bleg og skjælvende.

„Har jeg forstaaet Dem ret," stammede hun. „De tilbyder mig at blive Fru Palmers, Deres Søns Moder?"

„Ja."

Marceline trykkede Hænderne mod sit Hjerte, udbødte et dybt Suk og sank gispende ned paa Stolen.

Amerikaneren troede, at den unge Piges Bevægelse skrev sig fra en glad Overraskelse. Overbevist om, at han ikke tog fejl, greb han hendes Haand, førte den til sine Læber og sagde i en kjærlig Tone:

„De modtager mit Tilbud, ikke sandt?"

Til hans store Forbaufelse trak Marceline hurtig og ligesom forstrækket Haanden til sig og svarede:

„Det er umuligt!"

„De giver mig Afslag?"

„Ja."

Dg hun brast i Graad.

XII.

Den frygtelige Hemmelighed.

Hr. Palmers Forbaufelse gik snart over til sandt Bæsen, da han saa den unge Pige græde og skjule Ansigtet med Hænder.

„De afflaar mit Tilbud, kjære Barn, lad gaa; hvorfor græder De da. Har jeg givet Dem Anledning til?"

„Na, nej!"

„Saa prøv at blive rolig. Jeg søler mig ikke for met over Deres Afslag, men De maa sige mig Grunden dertil."

„Det er umuligt!"

„Intet er umuligt, naar man har en god Vilje. Hvad jeg har villet, er i Grunden lykkedes for mig."

„Marceline udbødte et dybt Suk."

„De elsker min Søn, ikke sandt?"

„Af hele min Sjæl!"

„Dg De tvivler ikke om den Kjærlighed, min Søn rer til Dem?"

„Na, nej."

„Det vilde være Dem en Sorg at skilles fra ham."

„Ja, en forfærdelig Sorg."

„De ved jo, Doktor Tarade sagde, at min Søn kunde undvære Dem."

„Ja, jeg hørte, at han sagde det."

„Doktor Tarade har sagt til mig, at det var Liv om at gjøre."

„Na, Hr. Palmers!"

„De ved, hvad der skete for tre Dage siden; Dem blev syg, fordi han troede, at De vilde forlade ham."

„Af, ja."

„Dg naar jeg finder en heldig og god Uvej, saa til at tilfredsstille min faderlige Egensjællighed, min Sundhed og Deres Hengivenhed for ham, saa afflaar De benytte det."

„Det maa jeg," svarede Marceline sukende og med Hovedet.

„Er det mine fyrretypen Aar, der virker saa afflaar paa Dem?"

„Ja, nej, Hr. Palmers."

„Er min Person Dem imod?"

„Na, nej, tro ikke det."

„Hvilde Høfler bestjæler Dem da? De har ikke Or ind til Deres Afslag."

„Ja, des være."

„Hvad er det for Grund?"

Hendes Svær var en halvkvalt Hullen.

„Kan De ikke fortælle mig den?"

„Na, nej," svarede den unge Pige fortvilet.

„Saa jeg prøve, om jeg kan hjælpe Dem?"

„Hjælp mig?"

„Jeg har en svag Anelse om Grunden til, at De mig Afslag."

„Na, nej, det er umuligt!"

„Kjære Barn," sagde Hr. Palmers, „jeg er maaske dobbelt saa gammel som De, og jeg har visse Livserfaringer. De har vistnok som alle smukke unge Piger en om Kjærlighed og Fremtidsslykke."

„Jeg har ingen Fremtidsslykke i Vente," svarede celine.

„Jeg tror at forstaa Dem; De elsker uden at gjennelstet."

„Indtil denne Stund har jeg kun elsket fire Mennesker: min Fader, min Moder, Deres Søn og Fru Tarade."

„Er det Deres Aldor?"

„Ja."

Amerikaneren blev pludselig greben af Uro.

„Saa kan jeg ikke begribe Sammenhængen,"

han.

„De vil aldrig kunne gjette den."

„Dg dog maa jeg lære den at kende. Vil De hjælpe forstke mig, at De vilde blive min Husfru, hvis De stillede sig en for mig udfændt, alvorlig Hindring i Vejen?"

„Ja," svarede Marceline.

„Stammer Hindringen fra Deres Tante?"

„Min Tante har intet mere at sige over mig."

„De stammer altsaa fra Dem selv?"

„Ja."

„Men hvilken frygtelig Hemmelighed skjuler De mig?"

Den unge Pige skjælvende og skjulte Ansigtet med Hænder.

„Frosten Langrolle," vebblev Hr. Palmers i en trængende Tone, „De maa ikke være vred, fordi jeg ved med at udspørge Dem; men jeg har en Høflighed af for Deres egen Skyld bør betro Dem til mig. Dg De tank paa min Søn!"

Marceline betragtede ham med et bønfuldt Blik.

„Hr. Palmers," sagde hun, „De kan tage mig til Amerika uden at forandre min Stilling, jeg er rede til følge Dem. Tag mig med som Tjenestepige, om De vil være. Dg De skal faa at se, at jeg skal forstaa at holde paa min Plads."

„I Amerika maa man, ligesom i Paris og alle andre Steder, tage Hensyn til Folk, og hvad de anser for passende. De er ung, smuk og dannet, og man vilde blive meget bawjet, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, ved at se på De under Tag med en endnu ung Entemand. Deres rikaniske Sæder er meget strange. De siger, at De holde Dem paa Deres Plads, men den eneste Stilling De i Amerika kan beklæde i mit og min Søns Hjem er Fru i Huset."

Det stiftes Barn bøjede atter Hovedet.

„Kjære Marceline," vebblev Palmers i en endnu hjertelig Tone, „jeg er Deres oprigtige Ven, og jeg vil længere skule for Dem, at Deres smukke og æble Egenskaber har aabnet mit Hjerte, som jeg anfaa for dødt, for en Høflighed end den, som jeg nærer til min Søn. Ja, jeg Dem."

Marceline skjælvende som et Espeløv.